

DE HANDEN VAN FATMA

Fikry El Azzouzi

De Handen van Fatma

© 2013 –Fikry El Azzouzi & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Kardinaal Mercierplein 1, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Foto omslag: Red Star Line Museum
Foto auteur: Dieter Telemans
Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 228 0
D/2013/11.676/198
e-boek:
ISBN 978 94 6001 232 7

Projectpartners:
Wablieft|Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

De spiegel bedriegt niet. De spiegel vertelt alleen de waarheid. Kijk hoe mager ik ben. Je zou het niet zeggen, toch is het zo. Dat komt door de wijde pyjama's die ik draag. Daarin vallen mijn beenderen niet op.

Ik heb een groot hoofd en bolle wangen, net als een hamster. Daardoor lijkt ik dik, terwijl ik dun ben. Zou de spiegel mij de waarheid toch niet vertellen?

Het is goed om af en toe eens in een andere spiegel te kijken. Of laat maar. Op mijn leeftijd hoef ik geen spiegels meer.

Mijn gezicht is bleek, er is amper een rimpeltje te zien. Dat komt door te weinig zon. Hoe voelt zon op je huid? Ik denk dat ik vergeten ben hoe dat voelt. De laatste tijd heb ik last van pijnlijke tanden. Toch blinken mijn gouden hoektanden nog als vroeger.

Ik blijf staren. Mijn ogen zijn grijs geworden. Dat is vreemd. Vroeger waren ze groen.

Vroeger zeiden ze dat ik vuur in mijn ogen had. Dat ik een starende blik had. Vrouwen en mannen durfden mij amper aan te kijken. Waarom is de kleur van mijn ogen nu anders? Zou het vuur in mij gedoofd zijn? Ach, enkel mijn zicht is slechter geworden.

Mijn haren zijn een wonder. Glanzend, pikzwart en dik. Bovendien glijden mijn vingers met het grootste gemak door mijn haren. Oké, ik geef het toe. Ik heb enkele grijze haren. Maar die vallen bijna niet op. Mijn borsten en heupen zijn door de jaren verdwenen. Zo gaat dat. Ze hadden geen nut meer.

Ik ben niet alleen een skelet. Ik heb ook een grote neus. Sommigen noemden het een haviksneus, anderen een patatneus. Courgetteneus gebruikten ze ook. Ik heb alle groentes wel eens gehoord. Iemand zei zelfs dat mijn neus het werk van de duivel was. Mijn Amerikaanse vriendin Rebecca vertelde me dat koningin Cleopatra van Egypte dezelfde kromme neus had als ik. Sommigen zouden hun rechterhand geven voor die

neus. Mogelijk zei ze het om mij te troosten. Mogelijk zei ze het omdat ze ook een enorme neus heeft. Een mens troost het liefst zichzelf.

Op mijn kin heb ik een blauw verticaal streepje. Rechts van het streepje groeien drie vervelende haren. Ik denk dat die haren steeds sneller groeien. Verloren moeite voor de haren. Ik trek ze altijd uit. De laatste tijd wordt dat lastiger. Ik heb trillende handen, zoals vele oudjes.

Ik moet minder in de spiegel kijken. Voor een vrouw is dat niet goed. De duivel kijkt ook mee.

HOOFDSTUK 2

Genoeg over mijn uiterlijk. Denk niet dat ik daar de hele dag mee bezig ben. Ik doe ook aan sport. Elke dag wandel ik. De trappen op, de trappen af. Voetje voor voetje. Ik zie er nog jong en elegant uit. Maar vergis je niet. Alles aan mij is oud. Alles aan mij is versleten. Toch stap ik de hele dag door. Soms sta ik stil en beweeg ik met mijn heupen. Ik draai een keer rond. Meer niet, anders word ik duizelig. Vroeger zou ik het dansen noemen. Nu vind ik er geen naam voor.

Elke vrijdag verlaat ik het huis. Dat is traditie. De andere dagen heb ik buiten niets te zoeken.

In mijn huis vul ik de dagen met koken, vegen, afstoffen en poetsen. Dat hoort zo. Een vrouw moet eten. En ik kan toch niet sterven in een smerig huis? Stel je voor dat op mijn laatste dag alles vuil is. Mensen zouden voor altijd schande over mij spreken.

Vandaag ben ik vroeger op dan anders. Het lijkt alsof ik steeds minder slaap nodig heb. Ik doe zelfs geen middagdutjes meer. Voor een oudje is dat een hele kunst. 's Morgens begin ik met mijn dagelijkse gewoontes. Ik smeed God om mij te helpen de dag door te komen.

Daarna trek ik mijn pantoffels aan en slof ik naar de badkamer. Daar was ik mijn gezicht met warm water. Geen koud water. Dan zie ik er 20 jaar ouder uit. Ik begin daarna aan de rituele wassing. Handen, mond, neus, voeten.... Ik leg je de wassing niet uit. Misschien doe ik het verkeerd. En leg ik het verkeerd uit. Daar wil ik niet de schuld voor krijgen. Ik ben een vrouw die God vreest.

Na het gebed neem ik een stevig ontbijt. Brood met smeerkaas en een glas groene thee met vijf lepels suiker. Tijdens het eten heb ik graag rust. Ik lees de krant. Nee, dat is niet waar. Ik maak maar een grapje. Ook oude vrouwen kunnen nog grapjes maken. Vergis je niet.

Ik kijk wel naar de plaatjes in reclameblaadjes. Soms heb je geen keuze. Want de wereld van letters is helaas niet de mijne. Mijn Amerikaanse vriendin Rebecca probeerde mij te leren lezen. Omdat ik niet van de slimste ben, werd ik snel kwaad. Dus heb ik het opgegeven. Jij kunt lezen. Ik niet. Of ik het mis? Natuurlijk.

Je mag de beelden bij reclame niet onderschatten. Reclame hielp mij de wereld te ontdekken. Sinds ik hier aankwam, is alles anders geworden. Eerst voelde ik alleen leegte. Na een tijd werd het glas bij mij steeds voller. Nu heb ik het gevoel dat het glas weer leeg is.

Over glas gesproken. 's Middags drink ik nog een glas groene thee met vijf soeplepels suiker. Ik eet verder niets. 's Avonds dwing ik mezelf tot eten. Meestal zijn het linzen of kikkererwten. Ik maak die klaar op mijn manier. Ik snij een ui en hak enkele teentjes knoflook fijn. Ik bak alles in een pan met zonnebloemolie. Geen olijfolie, dat stinkt.